

Každým rokem jsou naše ekumenická setkání hezčí. Začínáme se více poznávat, zdravit se, tykat si, usmívat se na sebe. To proto, že nad námi je Bůh nás VŠECH.

2 Kor 5, 17.-20. 17 Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! 18 To všecko je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. 19 Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. 20 Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!

Text směřuje k prohlášení „jste Kristovi“. Jsme vysláni, abychom zvěstovali spasení. Ježíš Kristus přinesl poselství – miluji tě. Ale jde to dál. Bůh nás miluje a dal nám úkol. Jsme vyslanci. Z kazatelny často slyšíme – měli bychom zvěstovat Ježíše Krista. Ježíš říká: „já jsem se rozhodl vás poslat“. Posílá MNĚ i TEBE. Dal nám službu smíření, jsme jeho vyslanci. Až budeme jednou stát před Bohem, mohl by se zeptat: „Tak co mé vyslání? Co jsi s ním udělal?“. Líbí se nám, že Kristus nás miluje, chrání, tímto nás ale provokuje. Naše výmluvy – já jsem neměl čas, neumím dobře mluvit... - nám před Bohem moc nepomůžou.

Bůh je výš a dívá se na každého z nás. Je to ale pozitivní zpráva. Zná nás, proto ví, koho posílá. Ví, s jakým hříchem bojujeme, přesto nám svěřil do rukou to největší poselství.

Zvěstování Krista bychom neměli dělat tak, jako jiní. Každý má svou osobnost, svůj dar a každého z nás si Pán vybral a poslal s tímto darem. Má to ale podmínku – my sami musíme přijmout tuto zprávu o smíření skrze krev Ježíše Krista. Přijali jsme ji? Nemohu zvěstovat smíření, pokud jsem ho neprožil. Přijal jsi smíření od Boha? Mám tu radostnou zprávu? Tolik Bůh miloval člověka, že ho chtěl vrátit zpátky domů a proto se stal člověkem, zemřel a stal se hříchem. Všechny hříchy vzal na sebe. Když Ježíš Kristus visel na kříži s přitlučenýma rukama a nohama, nemohl se opřít, nemohl se nadechnout, nemohl narovnat hlavu, byl zbitý, zjistil, že to nejdůležitější ve vztahu s Bohem je pryč. Jakou hrůzu prožíval, když byl zcela sám. Padla na něho celá tíha hříchu. Vzal ho dobrovolně na sebe. To je smíření.

Máš svou zkušenost se smířením? Spadla z tebe všechna tíha, za co jsi se styděl, co tě tížilo? A prosil jsi o odpuštění a následoval Ho?

Bůh přichází a říká: „vše je v pořádku, už mezi námi nic nestojí, jen krev mého syna“. Je to obrovský dar. Ničím jsme si ho nezasloužili. Ježíš Kristus říká: „ty už na kříž nemusíš, já už jsem všechny ty hrůzy prošel.“ Je to dar. Přijmi ho, nebo odmítni. Je to dar z lásky a zadarmo. Můžeme jen jediné – dát se Mu. V naší osobě nic moc nezíská, jen hříšného člověka. Bůh však odpouští zdarma. Můžu k Němu přijít a zhroutit se u Jeho nohou.

„Staré věci jsou pryč“ – a je tu něco nového. Co nás deptalo je pryč. Kdo prožil setkání s Ježíšem Kristem, radikálně se mu změnil život. Když toto prožijeme, děje se nadpřirozené v tom, že spolu sedíme – lidé z různých církví a říkáme si: „Záchrana je dar pro mě, pro tebe. Nejsem lepší než ostatní. Díky Ježíši Kristu jsem neskončil v hříchu. Jen proto, že to udělal z lásky, vím, že se nemám proč povyšovat nad jiné lidi z jiných církví. Všichni jsou stejní jako já. To je ekumena.

Smíření znamená uvědomění si :

- Nemám Bohu co dát
- Zachránil mně z lásky